

SZLAVKÓ VUKOSZAVLJEVICS:

1941

Megjőttek az őszi napok, ködösök,
de mégis mások, mint a tegnapi talmi:
előre dobbanunk mi, élet-pörösök —
jobban élni és emberül halni.

A század az én falumhoz ért el,
súlyosan lépnek, álmat hunyorogva
a fáradt testek, — de a puska éber;
mennek a sárban. Első offenzíva.

Ezek a léptek... Tőlük tanulunk
előre törő nagy akaratot:
szebb lesz a holnap, mint a tegnapunk
kislány, tűzz kabátomra csillagot.

AZ ÖSVÉNYEN

Azon az úton hányszor száílt átok
és éhes ima a nincsenyér miatt;
azon az úton most százrongyú kabátok,
mint szivárvány, égő nyári ég alatt.

Testvéreik jönnek, a fájó sebeiket
gyógyítani, aranyos piros magokkal —
nyisd ki a kamrát, az üreset,
s estére várj, Szandzsák, dalokkal.

Tizennyolc tonna van a hátukon,
de dallal a búza felszáll a hegyre,
virág nyílik a könnyes szembogaron —
és Hazánk a szívünkön dobog örökre...

Fordította: GÁL LÁSZLÓ